

Когато тате начупи питката и даде всѣкиму по единъ кжсъ, мама ни поржча да отдѣлимъ първия си залѣкъ и да го туримъ подъ възглавницата си, когато легнемъ да спимъ. Каквото сънуваме презъ нощта, това и ще се случи. Накара ни да си вземемъ и по единъ орѣхъ. Него пѣкъ ще счупимъ на Сурваки. Комуто орѣхътъ е най-пълненъ, той ще бжде и най-щастливъ презъ цѣлата година.

Презъ време на вечерята не се говори за друго, освенъ за празника. А тате, който бѣше ходилъ на Божи гробъ, имаше, какво да ни разправи. Ние, зяпнали го въ устата, слушахме и се унасяхме въ ония далечни страни и още по-далечни времена, когато за пръвъ пѣтъ се е родила правдата на земята. Понѣкога така се захласвахме въ разказа, че забравяхме да ядемъ. Тогава мама неволно прекжсваше татя и ни подканяше:

— Слушайте, ама и не забравяйте да се храните!

Тате се усмихваше ласкаво, поклащаше одобрително глава, посочваше ни съ очи още незаченатитѣ сждини и продължаваше:

— Отъ тоя день, отъ деня на светаго Игнатия Богоносца, се е замжчила Божата майка да си роди млада Бога. А били едни страшни, усилни години тогава. Царувалъ нѣкой си царъ Иродъ, човѣкъ и звѣръ на едно и сжщо мѣсто. Въ душата му се билъ настанилъ сатаната и само на лошо го учелъ.

Разказътъ, плавленъ и спокоенъ, се нижеше предъ насъ и ни караше да трѣпнемъ отъ болка и състрадание. И толкова повече трѣпѣхме, колкото по-спокоенъ ставаше той. Ужъ нѣма нищо, пѣкъ цѣлъ адъ отъ страдания се разкрива предъ насъ. Най-последъ мама не се стѣрпѣ и кротко забеляза на татя:

— Ама, Хаджи, ти съ тия истории ще накарашъ децата да не спятъ цѣла нощъ.